

јереј Димитрије Шишкин
ТИХА АПОКАЛИПСА

Постоје зависности, које се са тачке гледишта савременог света одлучно сматрају врлинама, али са тачке гледишта Православне вере нису мање погубне и опасне за душу од „грубих“ страсти. Ове страсти и зависности су баш зато и опасне што су наизглед добре. Њихова опасност је у томе што убијају душу, лишавају је

– гордости – и њене деце – самољубља и славољубља.

„Најуспешнији“ човек може бити у исто време у правом смислу духовни мртавац, управо зато што га је сопствено благостање и самозадовољност ослепела. Он може погинути за Царство Божије, цео живот послуживши сопственој саможивости. Такав човек често постаје

– Шта рече, може ли врачар да исцели неког болесника?

Маг да исцели болесног човека! Човеку кога мучи демон маг може помоћи само тако што ће послати демона у другог човека. Захваљујући томе што маг сарађује са демоном, он и може да му каже: „Изађи из овог човека, и уђи у тог-и-тог.“ Изагнавши демона из демонизованог човека, обично га шаље у неког од његових рођака или познаника, који су ђаволу дали права над собом. Онда човек који је био демонизован каже: „Толико сам се мучио, а онда ме је тај-и-тај исцелио“, и тако га рекламира. А демон на крају само кружи међу рођацима и познаницима. Ако је неко, рецимо, погрбљен због демонског утицаја, маг може из њега да изагна демона и пошаље у другог човека, и грбав човек ће се исправити. Али, ако је неко инвалид, па је зато грбав, маг не може да га исцели.

Треба бити веома опрезан. Од магова треба далеко бежати, као што се бежи од ватре и змија. Немојмо да бркамо ствари. Ђаво никада не може да учини добро. Он може да излечи само оне болести које је он сам и проузроковао.

ирей. шта раиц, Пајсије Свештојорац,

духовног живота, и удаљују нас од Бога на, ако се може тако рећи, неприметнији начин.

У ове „неприметне“ страсти могу се убројати страст успеха, благостања, када човек за темељ свог живота поставља стицање статуса у друштву, грађење каријере, изобиле и успех. Све ове поседнутости које се каткад називају „здравом амбициозношћу“, у стварности удаљују човека од схватања истинског циља и вредности људског живота, чине га робом једне од најопаснијих страсти

неспособан да види свој грех, да се покаје за њега – а то и јесте истински знак духовне смрти.

Навео сам пример поражавајуће бездушности у односу блиских људи. Међутим, постоји и супротна, „душевна“ страст, која убија милионе људи, неприметно за њих саме. Говорим о „бригама овога свијета“ (Мт. 13:22), којима апсолутна већина крштених људи оправдава одсуство свесног хришћанског живота.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

**ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - РАСЛАБЉЕНОГ
пренос моштију светог Николаја Чудотворца
Јн. 5, 1 - 15, зч. 14; Лк. 6, 17 - 23. зч. 24.
Дай. 9, 32 - 42, зач. 23; Јев. 13, 17 - 21, зч. 335**

протојереј Александар Шмеман
ПРОПОВЕД НА НЕДЕЉУ РАСЛАБЉЕНОГ

Многи чувши причу о Раслабљеном кажу себи: ето, опет неко невероватно чудо које не може имати и нема никакве везе са нашим свакодневним животом, интересима, потребама и захтевима. Но, послушајмо и удубимо се у оно што Јеванђеље говори и схватићемо да се савремени човек, по правилу, вара у погледу те дејности јеванђелских прича. Савременом човеку се чини да истина о њему самом и његовом животу мора бити сложена и опширна, зато што је и он сам сложен. Но, непролазна сила Јеванђеља и јесте управо у томе што оно све своди на оно најважније, на оно што је прво и основно - на добро и зло, таму и светлост, човека и Бога, живот и смрт. Ако се, пак, усредсредимо и удубимо у Јеванђеље, али не само умом, већ и свецелим својим бићем, схватићемо да је у Јеванђељу - на крају крајева - реч увек реч о оном најважнијем. Јер свака сложе-

ност живота је увек заснована на једноставности вечних питања: добра и зла, живота и смрти, Бога и човека.

Шта је вечно и непролазно у причи о раслабљеном? У средину ове приче тако очигледно стоје речи које је раслабљени, болесни човек упутио Христу: "Немам човека". То је заиста вапај онога ко је на својој кожи осетио страшну силу људског егоизма. Свако за себе. Свако брине само о себи. И сви људи нису ништа друго до мноштво слепих, болесних, сухих и узетих, и сви они чекају да се "узбурка вода", сви они очекују помоћ, саосећање, исцељење, утеху. Али... сваки од њих очекује помоћ само за себе. И када се узбурка вода, сваки се гура напред, заборављајући потпуно на друге.

У јеванђелској перспективи ова бања јесте слика света, слика људског друштва, символ самог устројства људске свести.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Наравно, у свету је увек могуће наћи много примера превазилажења егоизма, много примера добротe и самопожртвовања. Но, чак и онда када - споља гле-

објективна и научна истина о човеку и човечанству? Зар је могуће да је у крајњем исходу све у свету засновано на индивидуалном или колективном

Једна од богослужбених пјесама и молитава које у ову Недјелу о раслабљеном пјевамо у Цркви каже: "Душу моју, свакодневним гријесима, срамним дјелима и страховима раслабљену, подигни Божанском силом Твојом као што си подигао раслабљенога." Јако је важно да схватимо и да пред Богом и самима собом признамо да смо сви ми паралисани сопственим гријесима, слабостима и малодушношћу које трају краће или дуже, али нас свеједно чине веома сличнима овом човјеку о коме говори данашње Јеванђеље. И док год су страх од гријеха или преданост гријеху јачи од жеље да га се ослободимо, док год је вјера у Господа и поуздање на Њега замијењено неким јадним поуздањем у сопствене (не)моћи или - још горе - равнодушношћу, дотле ћемо бити паралисани и попут овог јеванђелског болесника неспособни да направимо ма и један корак напријед. Господ Који нас је по Лику своје створио слободнима и Који Једини зна праву цијену и вриједност истинске слободе, већ је учинио све да нас спаси и исцијели, али посљедња ријеч (и то је страшна одговорност човјекова!) остаје на нама. Без нашег "да, Господе", ни сила Крста, ни снага Васкрсења, ни безгранична љубав Његова неће имати прилике да се пројаве у нашим животима.

еј. Григорије

дано - човек савлада свој егоизма, он и даље изнутра остаје заробљеник „себе“ и „својега“. Ако не себе, онда своје породице и својих: јер кошуља је телу ближа од капута. Ако, то није породица, онда је то свој народ. Ако, то није свој народ онда је то своја класа, или своја партија. Увек, то "своје", обавезно "своје"! И то "своје" се увек супротставља "туђем" које се, логично, увек схвата као непожљно и непријатељско. Кажу да је тако устројен свет и да се ту једноставно ништа не може променити. Зар је могуће, одговарамо, да је то последња,

егоизму, да све живи егоизмом? Капитализам је, кажу, зло зато што је - егоизам. И зато га треба срушити у име комунизма. Али, ни комунизам ништа другог и не ради осим што пропагира "своје": своју идеологију, свој поглед на свет, своју класу, своју партију, то јест - своје и себе против сваког несвога и другог... Изгледа да нема излаза из тог „порочног круга егоизма“. И људи су се - и сами то не примећујући - навикли на живот у свету потпуно отрованом егоизмом. Крв, мржња, страх и - у најбољем случају - равнодушност. Навика таквог живота нас постепено савлада-

ва и ми временом престајемо да осећамо ужас егоизма као ужас... Двадесетих година овога века један младић, готово де-чак, извршио је самоубиство и за собом оставио опроштајну поруку у којој је писало: "Нећу да живим у свету у коме свако сваког вара...". Тај младић се,

не као неко туђ, већ као свој, долази да би прихватио страдање човеково као своје страдање, да би прихватио живот човеков као свој живот, да би помогао човеку и да би га исцелио. "Хоћеш ли да будеш здрав?". То није питање онога ко хоће нешто неком да на-

Ко год се противи Божијем закону, тај ће се убрзо почети противити природном и друштвеном закону. Ко год се противи вољи Божијој, тај ће се ускоро почети противити свачијој вољи.

Ко год се противи власти Божијој, тај ће се ускоро почети противити свакој власти.

Ко год се противи љубави Божијој, тај ће се ускоро почети противити и љубави мајке, жене, деце и пријатеља. Љубав таквог створења претвориће се у самољубље, самољубље у очајање, а очајање је најкраћи пут ка самоубиству.

свешти владица Николај

нажалост, угушио у егоизму света, није издржао.

О томе говори јеванђелска прича о раслабљеном. И сви ти болесни, сухи - сви су они болесни првенствено од неизлечивог егоизма који их нагони да завапију: "Немам човека!". Нема човека! А то значи да човек почиње тамо где је побеђен егоизам. То значи да је човек, пре свега, лице окренуто ка другом човеку и очи које са саосећањем и љубављу гледају у очи другог човека. То значи да је човек - љубав према другом, састрадање са другим, помоћ другоме човеку.

Јеванђеље даље говори: тај нови и истински човек јављен нам је у Христу и дошао нам је у Христу. Христос долази усамљеном и напаћеном човеку

метне, да некога у нешто убеди или да некога потчини себи. То је питање истинске љубави и, стога, истинскога саосећања. Нажалост и "религиозност", такође, може постати егоизам, може постати занетост самим собом и својим. Но, важно је схватити да таква религиозност - ма колико се она представља као некакво Хришћанство - није Хришћанство... Јер истинско Хришћанство је свецело у пробоју кроз страшне бедеме егоизма, у „пробоју ка љубави“ коју је - по речима апостола Павла - "Бог излио у наша срца". И то је Његова нова и вечна заповест. То је то о чему говори све наше Јеванђеље, сва наша хришћанска вера

